

Svedectvo – Zázrak pre mňa

Ja, Bernhard Koppenhagen, som bol kedysi vo viere vlažný a chladný a takmer som sa nemodlil.

Preto som prijímal sväté prijímanie – tak, ako som sa to ako dieťa naučil od nášho vtedajšieho kňaza, pána farára K. H. – na ruku.

Náš kňaz nám, deťom pripravujúcim sa na prvé sväté prijímanie, povedal:

„Premeňená hostia je požehnaný kúsok chleba.“

A my, deti, sme tomu prirodzene verili.

Samotnú prípravu na prvé sväté prijímanie sme, ako to bolo u nás zvykom, nedostávali od kňaza, ale od laika. Kňaz nám krátko pred prvým svätým prijímaním povedal len tieto slová o „požehnanom kúsku chleba“.

Okolo roku 1994, keď som bol v modlitbovej skupine Julijany Ebertovej v St. Leon-Rot, som tam po prvýkrát počul, že konsekrovaná svätá hostia je oveľa viac než len chlieb:

že je to živý svätý Trojjediný Boh – s telom a krvou, telom i dušou, božstvom i človečenstvom – a že prijímanie na ruku je nesprávne, a že sväté prijímanie sa má prijímať iba ako prijímanie do úst, v kľaku, z posvätnéj ruky kňaza.

Už na nasledujúcej svätej omši v našej domovskej farnosti v Niederkirchene som si – úplne sám, pred všetkými veriacimi – kľakol pred kňaza a prijal sväté prijímanie do úst.

Pre mňa to bol veľmi veľký zázrak.

Vždy som mal veľký strach z ľudí a inak by som sa nikdy neodvážil robiť niečo iné než ostatní veriaci, aby som nevyčnieval alebo nikoho nepohoršil. Vždy som bol veľmi bojazlivý a pre zlý príklad kňaza som nepoznal nič iné než prijímanie na ruku.

Ale prostredníctvom modlitbovej skupiny, silných slov Julijany Ebertovej a veľkej milosti, ktorá z nej vyžarovala, som zrazu dostal odvahu a silu kľaknúť si sám pred všetkými a prijať sväté prijímanie do úst.

Pre mňa je to dodnes nepochopiteľný zázrak.

Niederkirchen, 5. januára 2026

Bernhard Koppenhagen

(Text bol jazykovo revidovaný a preložený dobrým kresťanom.)